

महर्षी विठ्ठल रामजी शिंदे यांचे अस्पृश्यता निवारण्याचे विचार

प्रा. वटाणे क. आर.
इतिहास विभाग प्रमुख
दादा पाटील महाविद्यालय
कर्जत जि. अहमदनगर

प्रा. राजगुरु जी. डी.
इतिहास विभाग
दादा पाटील महाविद्यालय
कर्जत जि. अहमदनगर

प्रस्तावना :

अस्पृश्यता हि भारतीय सामाजिक जीवनातील एक अंक आहे. अस्पृश्यता भारतीय समाजात एक स्वतंत्र मानवी संस्था म्हणूनच अस्तित्वात असल्याचे दिसून येते. या अस्पृश्यतेचा उगम हा मानवी जाती संस्थेच्याच हातून दिसून येतो. अस्पृश्यता म्हणजे मानवाने एकमेकांचा विटाळ मानून, एकमेकांशी संघर्ष न करता भारतात अस्पृश्यता हि जातीय व धार्मिक आधारावर असल्याचे दिसून येते. भारतात एक समाजात विपत्तता निर्माण होते. जर समाजात समानता प्रस्तापित करण्यात येऊन अस्पृश्यता हि नष्ट करणे गरजेचे आहे. यासाठी अनेक समाज सुधारकांनी प्रयत्न केलेले दिसून येतात परंतु हि आज देखिल समुळ नष्ट झालेली नाही. महाराष्ट्रात अस्पृश्यता निवारण्यासाठी महात्मा फुले, लक्ष्मणी

शाहु महाराज, सयाजीराव गायकवाड, शिवराम जांभवा कावळे इत्यादींनी महत्वपूर्ण योगदान दिलेले आहे. यांच्या कार्याचा वारसा पुढे महर्षी विठ्ठल रामजी शिंदे यांनी चालवलेला आपणास दिसतो.

अल्प परिचय :

महर्षी विठ्ठल रामजी शिंदे यांचा जन्म वारकरी मराठा कुटुंबात 1873 साली कर्नाटकातील जमखंडी गावी झाला.यांच्यावर वारकरी संप्रदायातील उदार धर्म प्रवृत्ती, सामाजिक समानता हे गुण त्यांच्या जडणाघडणीला महत्त्वाचे ठरले. विद्यार्थी दशेत असताना त्यांच्या वाचनात जॉन स्टुअर्ट मिल, हर्बर्ट स्पेंसर, वॉल्टर विल्यम, जमेश आगरकर, महात्मा फुले, इत्यादींची ग्रंथ संपदा आल्यामुळे त्यांच्यात सामाजिक जागृती होवून त्यांनी सामाजिक समानतेचे मुख्य कारण हे अस्पृश्यता आहे हे त्यांना 1905 ला अहमदनगर च्या भिंगार या अस्पृश्यता परिषदेला गेल्यावर कळले व त्यानंतर ही अस्पृश्यता निवारण या कार्याकडे वळले.

अस्पृश्यता निवारण :

महर्षी विठ्ठल रामजी शिंदे हे मुहूर्तावी सामाजिक समतेचे पुरस्कर्ते होते त्यांनी या समतेसाठीच अस्पृश्यता निवारण्याची कार्ये सुरुवातीपासूनच कार्याची पेरणा त्यांना त्यांचे बारामतीचे मित्र केळुसकर यांच्याकडून मिळाली. त्यांनी सामाजिक समतेसाठी काय करत महर्षींनी सर्व प्रथम अस्पृश्यता या प्रश्नाचा शास्त्रसुद्धा परिचय करून द्याला. साक्षेपिक बनवून तो राजकीय प्रश्न बनविला.त्यांनी अस्पृश्यता निवारण्या करीता निश्चित असा कार्यक्रम आखला.त्यासाठी त्यांनी 1906 ला मुंबईत डिप्लोमॅटिक मिशनची स्थापना केली.या मिशनच्या माध्यमातून अस्पृश्यांच्या जीवनात काहीच विकास घडवून आणण्यासाठी दोन महत्वाचे उद्देश होते.

1. डिप्रेस कलसेस मिशनच्या माध्यमातून अस्पृश्यतेचा शोध घेणे. तिच्या पोषक घटका विरोधात आवाज उठविणे, सामाजिक जीवनातील भ्रमक जाणीवा नाहीशा करणे तसेच अस्पृश्यांच्या जीवनातील निकृष्टपणा नाहिशा करणे त्यांच्या मनात स्वाभिमान निर्माण करणे व त्यांना सुशिक्षित व उद्योगी बनविणे.
2. डिप्रेस कलासेस मिशनच्या माध्यमातून अस्पृश्य वर्गात अध्यात्मिक विकास साधने, शिक्षणाचा प्रसार करणे, त्यांच सामाजिक अडचणीचे निवारण करणे. त्याच प्रमाणे त्यांच्याच सार्वजनिक समानता, व्यक्तीगत शिल इत्यादी गुणांचा प्रसार करणे हे उद्देश साध्य करण्यासाठी त्यांनी मिशनच्या माध्यमातून शाळा, उद्योग शाळा, वस्तीगृहे, मोफत दवाखाने इत्यादी योजना राबविल्या गेल्या.

अस्पृश्यता हा राजकीय प्रश्न बनविला:

महर्षी शिंदे यांनी अस्पृश्यता या प्रश्नाला राजकीय पातळीवर नेण्याची आवश्यकता वाटून त्यांनी 1933 मध्ये अस्पृश्यतेचा प्रश्न या निबंध प्रकाशित करून यात त्यांनी अस्पृश्यतेच्या दुरगामी परिणामांचा विचार मांडून या प्रश्नाचे पसिध्दी मिळवून दिली. महर्षी शिंदेच्या मते अस्पृश्यतेमुळे राष्ट्रहिताला बाधा निर्माण होऊ शकतो म्हणून अस्पृश्यता संपली पाहिजे अशी भुमिका घेवून त्यासाठी हा प्रश्न राजकीय पातळीवर नेणे आवश्यक वाटून त्यासाठी त्यांनी 8 ते 10 वर्षे त्यांनी प्रयत्न केले. त्यांच्या प्रयत्नांना 1917 साली यश आले. 1917 च्या राष्ट्रीय काँग्रेसच्या बैठककाला अधिवेशनाने अध्यक्ष डॉ. ऐन्निबेडेट यांनी महर्षी शिंदेचा अस्पृश्यता निवारण्याचा ठराव पास करून अस्पृश्यता या प्रश्नाला राजकीय स्वरूप प्राप्त करून दिले.

अस्पृश्यता निवारण परिषदा :

अस्पृश्यता निवारण्याच्या कार्याच्या यशस्वीतेसाठी मते स्थरातीत लोकांचे सहकार्य आवश्यक आहे. हे त्यांनी जाणून अस्पृश्यता निवारण परिषदा घेतल्या.या परिषदाने त्यांना

सर्व स्तरातील लोकांचे सहकार्य व सहानुभूति मिळाली यामध्ये भारतीय संस्थानिक, इंग्रज अधिकारी, काँग्रेसचे पुढारी, इत्यादींचा समावेश होता.

महर्षी शिंदेनी परिषदांच्या माध्यमातून अस्पृश्यता निवारण्याचे महत्वाचे कार्य केले. त्यांनी भारतीय राष्ट्रीय काँग्रेसच्या वार्षिक अधिवेशनाच्या वेळेला मिशनच्या परिषदा भरवित या परिषदांमुळे प्रांता प्रांतातून आलेल्या पुढार्यांचे लक्ष मिशनच्या कार्याकडे वेधले जावून त्या त्या प्रांतात मिशनच्या कार्याला उभारणी करिता मदत मिळत असे. महर्षी शिंदे यांनी राष्ट्रीय पातळीवर परिषदांचे आयोजन करून त्यांनी अस्पृश्यता निवारण्याकरीता ठराव पास करून घेत असत. अशाच दोन महत्वाच्या परिषदा पुढील प्रमाणे.

1. भारतीय अस्पृश्यता निवारण परिषद (1918)

स्थळ - मुंबई

अध्यक्ष - सयाजीराव गायकवाड

या परिषदेत बॅ. जयकर यांनी अस्पृश्यता सामाजिक जीवन सन्मानाने व समानतेने जगता यावे यासाठी ठराव मांडला व तो पास देखील झाला.

2. अखिल भारतीय अस्पृश्यता निवारण परिषद (1920)

स्थळ - नागपूर

अध्यक्ष - महात्मा गांधी

या परिषदेला तत्कालीन महत्वाचे कार्य सांभाळत असताना बल्लभा भाई पटेल, सरोजीनी नायडू इ.उपस्थित होते.या परिषदेच्या माध्यमातून अस्पृश्यता निवारणी अस्पृश्यतेचा पश्न हा सर्व समाजाचा आहे व त्यावर सर्वांनी मिळून उपचार घ्यावे अशी हे पठवून दिले.याचा प्रभाव महात्मा गांधीवर पडून त्यांनी अस्पृश्यता निवारण्याचे कार्य सुरु केलेले दिसून येते.

अशा प्रकारे महर्षी शिंदे यांनी अस्पृश्यता निवारण्याच्या कार्यात परिषदांच्या माध्यमातून प्रभावी पणे कार्य केलेले दिसून येते.

व्हायकोम सत्याग्रह - 1919

महर्षी शिंदे डिप्रेस क्लासेस मिशन मधून निवृत्त होवून ब्रह्म समाज्याचे प्रचारक म्हणून दक्षिणेत गेले.केरळ मधील व्हायकोम गावान अस्पृश्य लोकांवर अनिष्ट बंधणे होती.तेथील मंदीरांच्या जाण्या येण्याच्या मार्गावर अस्पृश्यांना फिरण्यास सक्त मनाई होती.ती इतर धर्मियांना नव्हती.हा अन्याय दुर करण्यासाठी महर्षी शिंदेयांनी स्थानिक समाज सुधारक साधु शिवप्रसाद यांच्या समवेत अस्पृश्यांसाठी मंदीर प्रवेश सत्याग्रह केला.

समारोप -

महर्षी विठ्ठल रामजी शिंदे यांनी अस्पृश्यता निवारण्याकरीता सामाजिक समानतेचा पुरस्कार करून डिप्रेस क्लासेस मिशन, परिषदा घेऊन वसेच साहित्याच्या माध्यमातून समाजाची अस्पृश्यांविषयी असणारी मानसिकता बदलली. महर्षी शिंदे यांनी अस्पृश्यांच्या निवारण्याकरीता व हिंदू समाजाने पुढे पाऊल घ्यावे असे अपूर्ण जन्मभर कार्य केल्याचे दिसून येते.परंतु दुर्दैव असे की, या समाजसुधारकता या त्यांच्या समाज्याने स्वीकारले ना अस्पृश्य समाज्याने स्वीकारले अशा प्रकारे हा समाज सुधारक कार्य दुर्लक्षित राहिलेला आपणास दिसून येतो.

संदर्भ ग्रंथ -

1. कठारे अनिल, आधुनिक महाराष्ट्राचा इतिहास, विदया बुक प्रकाशन औरंगाबाद, 2015.
2. केसकर बी.बी. (संपा.) विठ्ठल रामजी शिंदे हेरत, व्याख्यान व उपदेश, दामोदर सावळाराम मंडळी प्रकाशन, मुंबई, 1912.

3. पवार गो.मा., महर्षी विठ्ठल रामजी शिंदे समाज वाङ्मय खंड 1, साहित्य आणि संस्कृती मंडळ महाराष्ट्र राज्य, मुंबई. 2009.
4. पवार गो.मा., विठ्ठल रामजी शिंदे, नॅशनल बुक ट्रस्ट दिल्ली 1990.
5. भिडे जी.एल., पाटील एन.डी. थोरात डि. डि. महाराष्ट्रातील समाज सुधारणेचा इतिहास, फडके प्रकाशन कोल्हापूर.
6. शिंदे वि.रा., भारतीय अस्पृश्यतेचा प्रश्न, नवभारत मंचालय, नागपूर, 1933.
7. शिंदे वि.रा., माझ्या आठवणी व अनुभव श्रीलक्ष्मी वाचन भंडार, पुणे 1958.
8. सरदेसाई बी.एन. आधुनिक महाराष्ट्र समाज प्रकाशन 2000.